

ставятъ, а пакъ азъ ся дивя и чюдя, какъ ще поддържамъ двореца ви по княжески.

Карлъ. Дай въ залогъ всички тѣ ми царски драгоценности и направи значителенъ заемъ отъ Ломбарди тѣ.

Дюшатель. Всички тѣ ти драгоценности, всички тѣ ти съкровища са заложени вече на три години!

Дюноа. И тѣй пропада държавата и залогъ тѣ!

Карлъ. Не бой ся, при всичко, пакъ ни оставятъ богати земи.

Дюноа. Всичко зависи отъ Орлеанъ; Талботовий мечъ, ако спомогне да ся земе този градъ, то тогазъ ти върви при твоя старъ кралъ Рене, тамъ двама *държати* пасете говедата.

Карлъ. Ти при всякой разговоръ и шегата не оставашъ, не е ли този старъ кралъ, който днесъ ма дарява тѣй раскошно?

То е наистина едно тържество, една игра, която я той самъ дава, по лесно да образува единъ чистъ, невиненъ свѣтъ въ тѣзи сурава варварска дѣйствиелностъ. Но гдѣто желае нѣщо си високо, царско — иска да привика старитѣ онезъ врѣмена, въ които любовъ та възвишаваше храбри тѣ сърдца на рицаритѣ, и благородни жени участвуваха въ правосъдие то. Въ такива врѣмена, които ся спомнятъ въ прѣданията и стари тѣ пѣсни, живѣе безгрижний старецъ и иска да постави на земята дворецъ като небесенъ градъ, основанъ въ свѣтли тѣ облаци. Той основа върховенъ съдъ на любовъ та, гдѣто да царуватъ честнитѣ жени, а мене избра царъ на любовъ та.

Дюноа. Но недѣй мисли, че и азъ съмъ до тамъ, щото да потѣпча великата власть на любовъ та. И азъ съмъ единъ отъ синовете тѣ ѝ, и всичко то ми наслѣдство, знаете, лѣжи въ нейната държава:

Вие знаете, че баща ми бѣше принцъ отъ Орлеанъ, и че той не разваляше никога волята на женитѣ, но при това никой градъ, никоя крѣпостъ не можеше да остои срѣщо него. Ако искашъ да бъдешъ достоенъ царъ на любовъ та, то бъди на най